

[Socialministeren]

Så vil jeg blot sige til hr. Carsten Andersen, som sagde, at han ikke sådan ville indgå nogen handel med mig – det er nu nok klogt – og spurgte, inden for hvilken ramme man skal lægge refusionerne, at det er jo et godt spørgsmål. Men jeg kan sige helt overordnet, at det, der vil være mine bestræbelser i første omgang, er at få ensartede refusioner.

Vi har set problemer i forbindelse med Københavns Kommunes bundtvise behandlinger af kontanthjælpsmodtagere i relation til førtidspensionstilkendelser, og vi må nok sige, at i det omfang vi overhovedet kan få ensartede refusioner, sådan at der ikke vælges løsninger ud fra, hvilken refusion man får, så er det det, der er det ønskværdige. Så er jeg da helt enig i, at forebyggelse ville blive højere prioriteret, hvis man f.eks. havde 50 pct.s refusion – det må være logisk – og at besparelserne først kommer senere; det er jeg også enig i. Deri ligger jo al forebyggelses besværlighed: Man oplever i første omgang en øget indsats uden at se nogen resultater lige med det samme.

Vi skulle gerne have den diskussion om refusionernes indretning helt principielt. Det allerbedste ville jo være at vende det på hovedet, som vi før har talt om, og give mere refusion til forebyggelse og mindre til behandling. Men så langt tror jeg ikke vi kommer. Kunne vi imidlertid bare komme så langt, at vi havde ensartede refusionssatser, så tror jeg, vi var nået et stykke vej. Men det er ikke nogen nem løsning; det har vi jo diskuteret flere gange.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 240:

Forslag til lov om fradrag i ejendomsskatter m.v. i forbindelse med etablering af grønne marker.

Af landbrugsministeren (Tørnæs).
(Fremsat 3/5 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Når det ud fra Danmarks Statistiks land-

brugstælling fra 1986 kan opgøres, at 45-50 pct. af det samlede landbrugsareal allerede dengang var etableret som grønne marker, så tager jeg det som udtryk for godt landmandskab. Det er derfor også let at forestille sig, at procenten nu ca. 4 år efter er oppe på de 65, der skønnes at være behov for at have som grønne marker. Man kan altså sige, at godt landmandskab har overhalet lovforslaget.

Jeg synes, det er interessant, at støttebeløbet pr. ha, som det er opgjort i lovforslaget, er et cirkatal, hvorimod det samlede støttebeløb opgøres ganske eksakt. For mig at se betyder det, at lovforslaget ikke bygger på ønske om støtte til merudgifter ved udlægning af grønne marker og nedmuldning af halm, men derimod på, at regeringen vil bruge 65 mio. kr. i år og 165 mio. kr. hvert af de næste år til et formål og til at dække et behov, der altså som nævnt ikke eksisterer.

Nu har regeringen ikke penge til at opfylde finanslovsvedtagelsen om regulering af bl.a. pensionen, men man kan altså bruge 165 mio. kr. til kompensation på et område – grønne marker – som er etableret. Det kan man godt undre sig over.

Derfor kan jeg klart sige, at vi ikke fra Socialdemokratiets side kan støtte dette lovforslag,

Rønholt (KF):

Regeringen har i henhold til vandmiljøplanen forpligtet sig til at fremsætte et lovforslag om kompensation for udlægning af grønne marker, men det er også et løfte på grundlag af en forhandling med landbrugets organisationer.

På det seneste er der blevet rejst tvivl om det beslutningsgrundlag, som vandmiljøplanen bygger på. Der er faldet mange udtalelser både fra forskere, politikere og lægfolk.

Må jeg sige hertil, at firkloverregeringen godt var klar over, at beslutningsgrundlaget, dengang vandmiljøplanen blev vedtaget, ikke var ideelt; men det var det bedste grundlag, man havde. Regeringen var også fra starten rede til at justere det, hvis der kom mere viden på området. Men alternativet var dengang enten vandmiljøplanen eller noget, der var endnu mindre underbygget. Der var tale om gødningsafgift, og der var tale om betydelig skrappe krav, og der var tale om hurtigere gennemførelse.